

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Nostratis sententiæ ex Vniversalis Ecclesiæ praxi desumpta
argumenta referuntur, ac expenduntur, unà cum conclusione super ijsdem
reflexiva.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

tus enim super verba multoties repetita; Ego autem rogavi pro te, &c. sic scribit: Quodque dicit Petro, ejus quoque Successoribus, totique Ecclesie dictum putandum est; tamque certi debemus esse Successorum Petri, totiusque Ecclesie fidem non defuturam, quam certi sumus ejus, cum tentatus est, fidem non descisse. Obscuritatem fortassis pareret totius Ecclesie cum Petro in illis verbis conjunctio: Sed eam tollunt, quæ sequuntur: Itaque rectè ex hoc loco antiqui, gravesque Authores collegerunt, Ecclesie Romanæ, & Successorum in ea Petri fidem fore perpetuam. Omnis enim Ecclesie fides asserbatur in Petro, qui Ecclesie Caput futurus erat. Et super hæc verba: Et tu aliquando, &c. Hinc demùm manifestum est, nec de illo solùm tempore, quo negavit Petrus, nec de illo solùm Petro, sed de omnibus ejus Successoribus loqui Christum: Nec enim tempore passionis ceteros Apostolos Petrus confirmavit, sed confirmandi alios necessitas perpetua futura erat. Itaque in persona Petri omnes Petri Successores jubet fratres in fide servare. Quomodo firmare possunt, si errare ipsi possunt? Propterea enim Christus pro fide oravit Petri, ne deficeret, ut alios confirmare posset, intelligens, alios confirmare non posse, si ejus fides defecisset. Id etiam significat illud, aliquando, id est, si quando opus erit, si quis in fide aliquando mutabit.

64. Si extra Galliam Authores quæreremus Gallis opponendos, qui tempore Concilij Constantiensis doctrinam invexerunt auctoritati Romani Pontificis adversam, non defuturi essent, qui nec doctrinam inferiores, & vitæ sanctitate Ecclesie judicio essent superiores. S. Thomas Archiepiscopus Cantuariensis, celeberrimus libertatum Ecclesie defensor & Martyr, epist. 97. edit. P. Christiani Lupi, quæ est ad omnes Episcopos Angliæ. Quis Romanam Ecclesiam, inquit, Caput omnium Ecclesiarum, & fontem Catholice doctrinæ ambigit esse? Quis claves regni caelorum Petro traditas esse ignorat? Nonne in fide & doctrina Petri totius Ecclesie structura consurgit, donec occurramus omnes Christo in virum perfectum, in unitatem fidei, & agnitionem filij Dei? Quicumque sit, qui rigat aut plantat, Deus nulli dat incrementum, nisi illi, qui plantavit in fide Petri, & doctrinæ ipsius acquiescit, &c. Et epist. 122. quæ est ad Gilbertum Londoniensem Episcopum; Solus infidelis, aut qui eum errore superat, hæreticus aut schismaticus, Apostolicis obtrahat obedire mandatis Vide epist. 69.

65. Circa ipsamet tempora Concilij Constantiensis floruerunt, in Italia præsertim, sanctissimi doctissimi que viri, qui Romani Pontificis auctoritatem strenuè propugnaverunt, quos inter sanctus Antoninus Archiepiscopus Florentinus in Summa Theologica par. 4. tit. 3. cap. 3. §. 5. irreformabile declarat judicium Papæ his verbis: Licet Papa in particulari errare possit, ut in judicialibus, in quibus proceditur per informationem, aliàs in his, quæ pertinent ad fidem, errare non potest, scilicet ut Papa in determinando, etiamsi ut particularis & privata persona. Vnde magis standum est sententiæ Papæ de pertinentibus ad fidem, quam in judicio profertur,

quàm opinioni quorumcumque Sapientium. Papam autem Concilio superiorem esse, pluribus probat in 3. parte.

Beatus Joannes de Capistrano de Papæ & Concilij, sive Ecclesie auctoritate 3. parte. 2. Principalis, eandem superioritatem, quæ infallibilitatem judicij circa fidem necessariò supponit, adstruit varijs rationibus, quarum una hæc est; Succedit, inquit, namque Papæ loco Petri in eadem perfectione potestatis, & Vicariatus dignitate, quæ & ipse B. Petrus à Christo fuit in universali Ecclesia sublimatus.

S. IV.

Nostratis sententiæ ex Universalis Ecclesie praxi desumpta argumenta referuntur, ac expenduntur, unà cum conclusione super ipsam reflexiva.

Hæc praxis ostendi potest tum argumentis in actu quasi signato eam ostendentibus per SS. Patrum, imò & Summorum Pontificum, nec non Conciliorum (de quorum hanc in rem sensu disseruimus præcedente disquisitione) sententiis: tum in actu quasi exercito eandem demonstrantibus argumentis inferriis adducendis.

ARGUMENTVM I.

Autor Regalis Sacerdotij cit. lib. 3. §. 5. Patrum unanimum pro Pontificis infallibilitate consensum in actu quasi signato probat ex testimonijs tum SS. Irenæi, Cyrilli, Ambrosij, Augustini, & Innocentij: tum SS. Hieronymi, Cyrilli, Theodoret, Ioannis Patriarchæ, Tertulliani, Flaviani Patriarchæ, Patrum que Tarraconensium: tum SS. Fulgentij, Agapiti, Gregorij Magni, Sophronij Patriarchæ, Theodori Studite, Ignatii Patriarchæ, Patrum Concilij Milevitani, Episcoporum Dardaniæ, & Lucij PP. tum SS. Leonis IX. Gelasij, Cyrilli, Anselmi Cantuariensis, Ruperti Tuitiensis, Bernardini, Bernardi, Thomæ Aquinatis, & Stanislaï, Hosij: tum omnium ferè totius orbis Christiani Doctorum etiam Gallie, adducendo quorundam Parisiensium quoque Doctorum hæc de re sententiis. Quæ universa scrutari potest lector, cui unice duxi hæc repræsentandam anacephalæosin à præcæto Authore sub hisce verbis deductam.

Hætenus quidem, ait, Patrum Doctorumque omnis ætatis testimonia, quæ legi, audiri que à nullo possunt, qui non continuo persuasum habeat, omnes illos in rebus fidei, supremum judicium, certamque sententiam Romano Pontifici tribuisse. Volunt licet aliquæ de rebus fidei exortâ, Romam ad judicium iri: volunt sententiam illic datam oraculum esse, cui nisi obtemperes, hæresin oleas, aut ab Ecclesia defectionem: volunt, quod Papa definerit, finitum esse, nec amplius in dubium vocari posse. Hieronymus tres Hypostases in Trinitate agnosceret, si Da-

masus jubeat. Augustinus hæresin Pelagianam, toties victam, toties pugna restitutam, tunc demum prostratam esse dicit, ubi Pontifex se prælio miscuit, eamque truncatam voluit: Patres Nicæni Concilij tam certam habent Pontificis Romani sententiam, ut majora Ecclesiæ negotia illi reservata velint. S. Athanasius, Patresque Africani, hanc unam Sedem adeo erroris expertem dicunt, ut ab illa dogmata fidei majores sui, & velut à matre lac sinceræ doctrinæ acceperint. S. Cyrillus non prius audet Nestorium inter hæreticos censere, quàm à Celestino Papa damnatum. S. Cyprianus non posse perfidiam habere ad Petri Cathedram accessum. S. Fulgentius adeo, quæ, ut quod illa tenet, decernuntur, certa esse, ut quod illa tenet, docetque, totus Christianus orbis nihil hæsitans credat. S. Agatho, & cum illo Patres sextæ Oecumenicæ Synodi, nullum omnino errorem, nullamque hæresin Petri Cathedram infudisse, nec unquam deinceps futurum, ut Petri successores, pro quibus Christus tam seriò oravit, à vera fide deficiant. Denique omnium serè Patrum Græcæ, Latineque Ecclesiæ est una, consiansque sententia, non posse in rebus fidei decernendis Pontificem errare.

70. Huic tantæ pietate, doctrinâ, rebusque pro Ecclesia gestis illustrium virorum Choro sita Gerfonem, Almainum, & Ochamum opponas, qui contrarium docuerunt: quid amabò aliud facies, quàm ut paucos aliquot, & gregarios milites cum Castri Heroum conferas, tenuesque radios cum ingenti sole componas? Magnus, fatemur, Gerfon, sed quis ille, ut Augustino, Hieronymo, Ambrosio, Athanasio, Gregorio, totique Oecumenicæ Synodo præferatur? Et quæ ratio, aut æquitas postulat, ut uni mille, non sancti, tot Sanctos: Cancellario Parisiensi, Doctores Ecclesiæ, imò ipsam Ecclesiam, quæ ex illorum sententia pendet, cedere oporteat? Tu ergo Gerloni fidem habes, non habes Hieronymo, non Athanasio, non Fulgentio, non Augustino, ad quorum vestigia, si Gerlon viveret, pronus lubensque accideret?

21. At Patres non clarè loquuntur. Imò tam clarè, ut clariùs non possint: quid enim tam clarum, quàm illud Fulgentij: *Quod Romana, quæ mundi cacumen est, tenet, & docet Ecclesia, totus cum ea Christianus orbis nihil hesitans credit?* Et illud Augustini: *Quid potuit vir ille S. Innocentius Papa Africanis respondere Concilij, nisi quod antiquitus Apostolica sedes, & Romana cum cæteris tenet perseveranter Ecclesia?* Et illud Hieronymi: *Ego beatitudinis tuæ, hoc est, Oatbedra Petri communionem confocior: quicumque extra hanc domum agnum comederit, profanus est, quicumque tecum non colligit, spargit: apud vos solos incorrupta Patrum servatur hæreditas?* Et illud Agathonis Papæ, sextæque Synodi: *Sedes Romana à tramite Apostolica traditionis nunquam erravit, & in ea vera fidei lumen nullâ hæreticæ erroris, nec falsitatis nebulâ fuit consædara, sed illibata sinecenus permanet juxta pollicitationem Petro factam: Pro te rogavi, ut non deficiat fides tua, &c.* Hæc planè & alia plura sanctorum

Patrum testimonia tam clara & perspicua sunt, ut ad ea intelligenda, nec face, nec glossa opus sit, sed oculo tantum (ano, purgatoque, nec privatis affectibus tincto; alioquin ægris, infectisque oculis, ne sol quidem, sine umbra, & maculis est.

ARGUMENTVM II.

72. Auctor præfatus præf. S. 6. pro Summi Pontificis in rebus fidei infallibilitate adducit Ecclesiæ praxin in actu quasi exercito exhibitam sub sequentibus argumentis. Primum, quòd passim in historia Ecclesiastica, lacris Concilij, & Patrum commentarijs multi loquendi modi occurrant, qui hanc ipsam, de qua agimus, infallibilitatem ostendunt, quales sunt: *Quòd Romana Sedes sit fidei fundamentum: quòd inde religionis nostræ fons, & origo manet: quòd, quæ illa damnat, omnes damnet, quæ approbat, omnes approbet: quòd semper ejus doctrinam omnis Catholica Christi Ecclesia, universales Synodi, sanctique Patres fuerint secuti: quòd omnium fidei, & Ecclesiarum disponente Domino existat Magistra.* Hæc, ut diximus, legenti passim, & ubique occurrunt, nec dici omnino possunt, nisi de doctrina planè infallibili, & ab omni errore alienâ.

73. Secundò. Quòd, qui aliquid à Romana Sede definitum non recipere, schismatici haberentur, & cum illis nemo communicaret; quod manifestissimo argumento est, Romanæ Sedis in rebus fidei sententias certissimas esse, nec enim schismaticus aut hæreticus est, nisi qui certæ, competentæque veritati se opponit: quæ enim incerta & dubia sunt, ac intrâ opinionem consistunt, recipi pro arbitrio possunt, repellive, nec propterea, qui hoc facit, hæreticus, aut schismaticus est. Huius veritatis testes sunt Pelagius Papa, & apud illum S. Augustinus in *Cap. Schisma. 24. q. 1.* S. Cyrillus Alexandrinus *epist. ad Celestinum Papam.* S. Hieronymus *epist. ad Damasum.* S. Leo *epist. 87. ad Episcopos Viennensis Ecclesiæ.* S. Cyprianus *lib. 4. epist. 8.* S. Ambrosius *Orat. de obitu Satyri.*

74. Tertiò. Patres exortâ aliqui fidei dubitatione, ut ab hæreticis certâ notâ distinguerentur, certique ipsi essent veritatis, se id credere profitebantur, quod crederet Sedes Petri, suamque fidem illius judicio submittere, & quod damnalet, se quoque damnare; hoc verò supponit Romanæ Sedis doctrinam veram omnino esse, & certissimam, incapacemque erroris: cum enim fides certissima sit, nullumque dubium admittat, oportet fidei quoque regulam certissimam esse: alioquin fides dubio principio nixa, & ipsa dubium reciperet, quod fieri nequit. Si ergo doctrina Pontificis Romani sanctis illis Patribus regula credendi fuit, in quam fidem suam tutò reponerent, oportet quoque & illam fixam omnino, & immobilem esse, & si non est, sanctos illos Patres, velut anchoras, quibus tenerentur, perditis, fluctuasse potius, quàm credidisse. Hanc in rem scrutari oportet est S. Ambrosium *epist. 11. ad Agatham.*

Eecce a

tucham.

V.

IV.

EXTIMA

Sacerdotij in...
nem pro Pontifici...
in acta quæ...
SS. Item...
& Innocentius...
Theodori...
anti, Florianus...
nensium: tam...
gorij Magistri...
Stuam...
nellij Miron...
& Lucei...
Cyrilli, hinc...
tumentis, hinc...
agminatis, hinc...
fere tunc...
in Gallia, hinc...
am quoque...
Que...
ce dicitur...
in à p...
am...
ait, Petrus...
esthonia, ut...
ne, qui non...
tes illos...
arrang...
ille. Volu...
tâ, Roman...
tam illis...
tempore, hinc...
redonem: r...
esse. Hieron...
ne agathæ...
ana

vuchiam. S. Basilium epist. 77. Ruffinum in Symboli explanat. Theodoretum lib. 5. hist. cap. 2. Abbatem Ioachim; prout refertur in Cap. 1. De summa Trinit. Iosephum Patriarcham Constantinopolitanum in suo chirographo, quod iam moriens scripsit.

75. *Quartò.* Natà hæresi aliquâ, quæ Ecclesiam turbasset, non prius etiam apud Catholicos dubitandi, disputandique finis erat, quàm pronuntiata à Summo Pontifice sententiâ. Tunc enim verò dato velut signo, finis inter Catholicos certandi erat, & hæresis conclamata; quod evidens signum est, per suam fidelibus fuisse; sententias Romani Pontificis in quæstionibus fidei certissimas esse, nec errori subiectas; alioquin non poterat illos sententia incerta certos reddere, dubia indubias, & errori exposita, ab omni errandi periculo liberos. Testantur hoc insuper Sozomenus lib. 6. cap. 22. S. Prosper contra Collatorem & in Chronico. S. Augustinus lib. 2. contra Pelagium c. 7. & Cælestium & lib. 1. cap. 2. ad Bonifacium Papam. Patres Milevitani epist. ad Innocent. 1. S. Cyrillus epist. ad Cælestinum Papam de heresi Nestorij, Constantinus Magnus in edicto incipiente: *Ea, quæ Salvator noster.* Hieronymus de Irenæo Romam misso in Cathalogo.

76. *Quintò denique.* Multæ hæreses à solo Romano Pontifice extra Concilium damnatæ sunt, extinctæque, quod fieri non poterat, nisi ab autoritate infallibili & errare nesciâ: sicut enim fides est de re certa, & cui falsum subesse non potest, ut eleganter declarat S. Bernardus epist. 190. ad Innocent. ita hæresis est rei certò falsæ, & cui verum subesse non potest. Ergo sententia Pontificis, quæ declarat, opinionem aliquam esse hæreticam, omninò est certa, & infallibilis; alioquin nec declaratio erit certa, utpote ab autoritate incertâ profecta: nec id, quod declaratum est, certò ad hæresin pertinebit, cum fieri non possit, ut à principio incerto deducatur conclusio certa, quemadmodum si non est certum, te aquâ elementari baptizatum esse, ita nec erit certum, te verè baptizatum, & Christianum esse. Fuisse verò quàmplures hæreses autoritate solius Pontificis extra Concilium Generale damnatas, dubium non est. Nam hæresin Nestorianam damnavit Cælestinus Papa anno 430. & quamvis eam S. Cyrillus prius jam confutasset, nunquam tamen ante Pontificis sententiam ausus est, Nestorium pro hæretico habere; uti patet ex ejusdem S. Cyrilli ad Cælest. epist. quæ habetur tomo. 1. Conciliorum Venetæ edit. Et licet Cælestinus in eadem Nestorij causa Concilium Generale indixerit, id tamen fecit, ut turbæ in Ecclesia natæ sopirentur, atque ut Nestorij fautoribus, quos plurimos habebat, & præpotentes, omnis calumniandi, tergiversandique occasio tolleretur, ut in eo Concilio non hæresis à Cælestino prædamnata venia daretur, sed Nestorio tantum, si resipisceret.

77. Hæresis Joviniani & Pelagij damnata est Romæ à Syricio Papa anno 390. ejusdemque autoritate à S. Ambrosio in Concilio Mediolanensi testibus S. Prospero Carmin. de in-

gratis. S. Hieronymo contra Pelagium l. 4. præfat. in Jerem. l. 4. Hæresis Monothelitarum, & Ecthesis Heraclij Imperatoris, damnata est à Severino Papa anno 639. ut habetur in Synodo Lateranensi, sub Martino Papa secret. 1. & 2. & probat Baronius ad eundem annum. Propositiones hæreticæ Gilberti Pictaviensis Episcopi damnatæ sunt ab Eugenio III. 1142. Denique, ut alia omittamus, propositiones Jansenij in eo sensu, quem verba exhibent anno 1653. & 1656. ab Innocentio & Alexandro Papa ut hæreticæ damnatæ sunt, & ut tales à Gallis proscriptæ: imò ut refert Archdekinus in Theolog. tripart. p. 1. q. 7. in fine. ex Regis Christianissimi, & Episcoporum Galliarum desiderio Alexander VII. decrevit, ut universus Ordo Ecclesiasticus huic professioni cum juramento subscriberet: *Ego N. Constitutioni Apostolicæ Innocentij X. data die 31. anno 1653. & Constitutioni Alexandri VII. data 16. Octobris anno 1656. Summorum Pontificum me subscripsero, & quinque propositiones ex Censurâ Jansenij libro, cui nomen Augustinus, excerptas, & in sensu ab eodem authore intento, prout illas per dictas Constitutiones Sedes Apostolicæ damnari, sacro animo rejicio, ac damno, & ita juro: si me Deus adjuvet, & hæc sancta Dei Evangelia.* Agnovit ergo Gallia, totusque Ordo Ecclesiasticus, tam certam esse Pontificis Romani sententiam, ut quæ ille damnat, & pro hæreticis habet, damnari debeant, haberique pro talibus, & damnationis sententia juramento confirmari; quod fieri non posset, si damnatio certa, & indubia non esset; nemo enim jurare potest, propositionem aliquam damnabilem, aut hæreticam esse, nisi certò id credat, alioquin juramentum exponeret periculo falsi, docentque omnes tum Theologi, tum Jurisperiti.

ARGUMENTVM III.

Desumptum ex confutatione argumenti pro parte adversa ab eodem Regalis Sacerdotij Authore cit. f. g. n. 16. deducti & soluti.

Communis namque omnium Doctorum sententia fert, quòd Pontifex in quæstionibus Facti errare possit. Ergo etiam poterit in quæstionibus Juris, in fidei decretis, & generalibus præceptis morum, Consequentiâ probatur. Quia multa ad fidem pertinentia in Facto consistunt, v. g. Sacramentum Matrimonij à Christo institutum esse, Sacramenta esse tantum septem, non plura, characterem in Baptismo impressum esse qualitatem indelebilem, quæque reperi non possit, &c. Imò in omnibus definitionibus, quæ ad fidem moresque spectant, non aliter Summus Pontifex infallibiliter à Deo dirigitur, quam si omnem, aut saltem necessariam diligentiam re-examinandæ impendat: nec enim somnians, temerèque agenti Spiritus S. dogmata inspirat. At verò ea diligentia est Facti, multique erroribus subiecta. Quid si enim non laus rem perpendit? non doctiores, rerumque peritiores ad consilium revocaverit? non auctoresque

CONCLUSIO.

quæ in contrarium opponebantur? uni tantum parti aures, non alteri præbuerit? Hæc omnia sunt *Facti*, erroremque admittunt. Ergo etiam fidei, morumque decreta, quæ ab alijs pendunt.

79. Veram præallegatus Author reponit, Quæstiones *Facti* esse duplicis generis: alia enim sunt facta, vel *immediatè* à Deo per Scripturas & Traditiones revelata, vel saltem cum revelatis connexa, qualia sunt, Christum in Eucharistia realiter existere, & panem in sacram illius humanitatem mutari, &c. In hæc error nullus cadit, cum repugnet, Deum in quacunque re *ram Facti*, quam *Iuris*, errore aliquo capi, aut falsum dicere, hoc est, aut ignorantem esse, aut mendacem, quæ duæ sunt falsi origines. Ad eadem facta *mediatè* revelata pertinet diligentia illa necessaria, quam in rebus fidei decidentis in Romano Pontifice desideramus: cum enim voluerit Deus, Ecclesiam errare non posse, voluit etiam nihil ei deesse, quod vitando errori necessarium est. Et ideo Patres sextæ Synodi contra Monothelitas ex eo, quod in Christo duæ essent nature, optimè intulerunt, duas esse voluntates, cum voluntas sit potentia cum humana natura necessariò connexa.

80. In illis verò quæstionibus *Facti*, quæ nec *immediatè* nec *mediatè* à Deo revelatæ sunt, quæque ex testimonio, & informatione hominum pendent, negari non debet, & Concilia & Pontifices errare posse. Cum enim fides Divina testimonio, & Verbo Dei nitatur: & vox Papæ sit vox hominis, non Dei, non potest ille, quæ nec *immediatè*, nec *mediatè* revelata sunt, pro fidei dogmatibus proponere. Quæ verò sunt *Facti*, revelata non sunt, & ideo errori obnoxia. Quod ingenuè ipsi Pontifices confessi sunt. Bonifacius videlicet VIII. in *Cap. De constitutionib.* ubi dicit: Romanos Pontifices ignorare, quæ sunt *Facti*. At ignorantia est mater erroris. Errare ergo potest, qui ignorat. Et Eugenius IV. qui cum ex certis magnisque causis Concilium Basileense dissolvisset, & ab eo acta planè irrita declarasset per Bullam *Inscrutabilis* anno 1433, veritatem postea edoctus, per aliam Bullam *Dudum* anno 1434, quæ prius constituerat, revocat, non quia Concilium dissolvere non poterat, sed quia ex non veris causis, ut postea apparuit, id egerat. Extant Bullæ Eugenij in actis Concilij Basileensis *Sess. 16.* & videndus est Raynaldus *ad annum 1434. n. 5.* Denique, qui Honorium L. ab hæresi absolvunt, sunt verò quàm plurimi, ijetiam negare haud possunt, & in Pontifices, & in Concilia errorem cadere, ab utrisque enim hæresis damnatus est, ejusque memoria, tanquam hominis hæretici profligata. Ex occasione hujus tum objectionis contrariæ, tum redditæ responsonis, duxi perquam utile, ut hic expendatur; Si pro aliqua seu fidei, seu morum definitione occurrant variz circa ea, quæ *Facti* sunt, quæstiones; quomodò Pontifex circa illas se habeat?

81. IN definitionibus fidei, seu morum, si super ijs, quæ *Facti* sunt, interveniant quæstiones, Pontifex ex Cathedra Apostolica decernens à Spiritu sancto dirigitur, ut super ijs formet prudentiale judicium supernaturale, sub quo fiat reductio ad univertiale aliquod fidei principium.

Explicatur ex canonizatione Sanctorum, quæ formaliter importat prudentiale prædicatum certum credibilitatis judicium, sub quo circa Sanctum ab Ecclesia canonizatum fit reductio ad univertalia fidei principia, tum de Sanctis colendis, & invocandis, tum de gloria cælesti in gratiæ statu decedentibus, Divinitus constituta, in quo adeò Summi Pontificis prudentiali ad fidem reductionis cunctos fideles constringente judicio, non potest subesse error.

Probatio hujus explicationis confirmatoria.

82. QUAMVIS enim processus canonizationis circa vitam & miracula Sancti canonizandi, nitatur testimonijs humanis, iste tamen processus tendit ad hoc, ut per miracula & virtutum argumenta ostendatur Sanctus sic canonizandus contineri sub istis univertalibus fidei principijs: quod nempe quisquis decedit in gratiæ statu, sit in sorte Sanctorum, æternæ gloriæ consors, pretiosæ mortis suæ pondere præpotens in conspectu Dei Patronus, sitque adeò dignus tali veneratione Sanctorum, atque patrocinium implorantibus præstò sit ad Deum pro ipsis precandum in ijs, quæ saluti fidelium sunt conducibilia. In eujusmodi adeò fidei principiorum ad hunc Sanctum in particulari applicatione, præinsinuata testimonia humana se habent solum *Materialiter*, & *Instrumentariè*, quatenus Spiritus sanctus juxta Divinæ promissionis efficaciam, in particulari ad univertalia fidei principia reductione, infallibiliter assistens, sub argumentis illis, de se tantum probabilibus, affulgere facit lucem, sub quâ stet infallibilitas judicij, particularium ad fidei principium univertale applicatorij. De quâ proinde Spiritus sancti erga Ecclesiam, in particularibus ad fidei principia univertalia reducendis, atque decreto aliquo univertalem Ecclesiam constringente, firmandis assistentiâ, assecuratè fideles, certum ac fixum inde habent credibilitatis argumentum, per quod sub prædicâ infallibilitate redduntur securi, particulare sub fidei univertali principio circumscriptum, quatenus ab Ecclesiâ definitè jam extat propositum, credi posse sub revelationis Divinæ motivo *formali*, univertalis illius fidei principij terminis contento.

Ecce 3

Ob.

Objectio.

83. **E**X parte aduersa opponi potest. Illius argumenti vim ac efficaciam non extendi saltem ad beatificationem Sanctorum, cum in hac non interveniat definitivum Ecclesie iudicium, sed ejus duntaxat tolerantia. Anne igitur fas sit, dicere, Ecclesiam, seu Pontificem Summum posse permittere autoritate sua errorem prorsus intolerabilem, ut colatur & invocetur tanquam Sanctus, qui reipsa Sanctus non est?

Responso.

84. **V**erum duplex est genus argumentorum, prudentialem credibilitatis evidentiam super aliquo fidei articulo vel formaliter, vel virtualiter revelato fundantium. Alterum nempe est constringens, velut definitivum ex canonizatione subsistens super alicujus sanctitate iudicium taliter est reductivum ad generale Divinitus revelatum, de Sanctis in gratia statu de cedentibus gloriae caelesti condecoratis, cultu Dulciae colendis & implorandis, principium, ut saltem quoad specificationem inducat obligationem, ita quod nefas foret, negare talis Sancti cultum & invocationem. Cujusmodi adeo credibilitatis ex definitivo Ecclesie iudicio subsistenti argumento inest non solum practica etiam supernaturalis certitudo, virtutis religionis in ordine ad Sanctum hunc in particulari cultu Dulciae venerandum & invocandum directiva, sed sub omnimoda insuper infallibilitate, tantam voluntati, pia ad credendum affectionis habitu supernaturali instructa, adfert prudentiae insulae lucem, ut sub ista imperare possit fidei assensum super hujus sanctitate, veneratione Duleutica, pia que invocatione ex illius generalis revelationis Divinae motivo praestandum.

85. **A**lium proinde argumentorum credibilitatis evidentiam prudentialem fundantium genus est solum probabile, super quo per specialem Spiritus sancti illustrationem internam ita strui potest prudentiae quoque insulae lumen, ut non solum religionis virtuti supernaturali erga objectum taliter repraesentatum locus esse queat, sed sub quapiam licet merè probabili, ad generale Divinitus revelatum principium reductio, possit fidei quoque assensus intervenire, dum tamen ejusmodi probabilitas per Spiritus sancti elevationem ad moralis in linea supernaturali certitudinis lineam traducta, est realiter contenta sub generali Divina revelatione, ex cuius motivo praestandus est hujusmodi fidei assensus. Sic proinde Ecclesiae sanctae circa alicujus sanctitatem, venerationemque Duleuticam ac implorationem, per beatificationem ratificata tolerantia supponit probabilitatem, sub certitudine moralis non tantum nata dirigere virtutem religionis, sed apta etiam inducere ad pia credendi affectionis imperium supernaturale, ex quo fidei assensus procedere valeat, dum tamen in rei veritate homi-

nis taliter beatificati sanctitas, atque adeo venerationis Duleuticae capacitas, continetur sub praeminuato de Sanctis gloria caelesti condecoratis, cultuque Duleutico venerandis ac religiose implorandis principio Divinitus revelato, uti pluribus ostensum fuit in nostra Theologia.

PROBATIO II.

Qua testimonij Summorum Pontificum ostenditur, in quaestionibus fidei certissimum esse Papae iudicium.

Hujus argumenti texturam ex praefati Authoris de libertatibus Ecclesiae Gallicanae lib. 7. cap. 12. depromptam hic ob oculos ponere placuit. Si Summorum, inquit, Pontificum, tanquam in propria causa loquentium, rejicienda esset auctoritas, nec eorum dignitatis, sanctitatis, aut meriti habenda esset ratio, pari, vel potiori etiam ratione reculari posset Concilium Constantiense, cujus decretis, ut alibi examinata sunt, nititur haec propositio, cum in propria etiam causa loqueretur. Verum nefas est, de illis praesertim, qui sanctitate ac doctrina perspicui fuerunt, suspicari, eos propriae dignitatis augenda causa doctrinam inducere voluisse, quae, si erronea esset, totius religionis Christianae fundamenta concuteret.

Sanctus Innocentius a S. Augustino, & ab alijs Patribus tantoperè commendatus ep. 25. ad Episcopos Milevitani Concilij anno 417. Romanam Ecclesiam, ut fidei fontem perenniter fluentem exhibet: Neque enim hoc vestram credo latere prudentiam, qui id etiam ad hunc firmastis. scientes, quod per omnes Provincias de Apostolico fonte petentibus responsa semper emanant. Praesertim quoties fidei ratio ventilatur, abitur, omnes fratres, Coepiscopos nostros non nisi ad Petrum, id est, sui nominis & honoris Aularem referre debere, velut nunc retulit vestra dilectio, quod per totum mundum possit Ecclesijs omnibus in commune prodesse. Notentur haec verba, non nisi ad Petrum, ad quem fidei quaestiones referuntur, dum referuntur ad ejus succellorem. Quia nimirum sicut officio, sic de fidei firmitati officio necessariae, succedit.

Relationes olim ad sanctam Sedem ex omnibus Christiani orbis provincijs, praesertim ex Gallia fieri solitas fatentur Galli: sed forsitan responiones non esse irreformabiles existimant. Contrarium S. Innocentius sentiebat, quandoquidem epist. ad Episcopos Macedoniae a Dionysio Exiguo cum alijs collectis, injuriae adversus sanctam Sedem tribuebat, quod secundò consuleretur, quasi ejus sententia in dubium revocaretur. Adverit, inquit, Sedi Apostolicae, ad quam relatio quasi ad caput Ecclesiarum missa currebat, aliquam fieri injuriam, cujus adhuc in ambiguum sententia duceretur. Hanc etiam exceptionem excludunt multi Doctores, quorum testimonia supra reddita sunt, ut in eis observare licuit.

San.

89. Sanctus Cælestinus Legatos mittens in Orientem, ipsis contendere prohibuit, præcepit verò de aliorum sententijs judicare: quã iustione significabat, non esse ab Episcopis expectandum consensum, ut esset irreformabile Papæ iudicium, sed per ipsius iudicium, & per instructionem ab eo datam componenda, atque ad unitatem redigenda variè sententiarum Episcoporum suffragia. Ad disceptationem, si fuerit deventum, vos de eorum sententijs diiudicare debetis, non subire certamen. Commonitor. Cælest. apud Christianum Lupum ad Ephes. Concil. varior. Patr. epist. cap. 256.

90. Sancti Leonis Magni testimonium protulimus cap. 3. Sed Launoius, ut illi vim detrahat, par. 5. epist. 2. illud de sancto Petro tantum, ac pro tempore Passionis duntaxat interpretatur, malè fidei acculans Bellarminum, quod omiserit eam partem, in qua Passionis sit mentio. Sed cadit hæc accusatio, si reddatur pars alia testimonij, quam Launoius ipse omisit, & in qua sermo fit de tempore post Passionem. Sequitur enim: Cùm itaque dilectissimi, tantum nobis videamus præsidium Divinitus institutum, & rationabiliter & iustè Ducis nostri meritis & dignitate letamur, gratias agentes sempiterno Regi Redemptori nostro Iesu Christo, qui tantam potentiam dedit ei, quem totius Ecclesiæ Principem fecit, ut si quid etiam nostris temporibus rellè per nos agitur, rellèque disponitur, illius sit gubernaculis deputandum, cui dictum est: Et tu confirma fratres tuos & cui post resurrectionem suam Dominus ad trinitatem æterni amoris professionem mysticâ insinuatione ter dixit: Pascite oves meas: quod nunc quoque procul dubio facit, & mandatum Domini pium Pastor exequitur, confirmans nos cohortationibus suis, & pro nobis orare non cessans. Non enim Christus post Passionem Petro commisit oves suas, ut tempore Passionis eas pasceret; nec de illo tantum tempore intelligi possunt hæc verba: Quod nunc procul dubio facit, &c. At, inquit, facit hoc Petrus cohortationibus suis, & orationibus. Ita est; sed facit etiam, quia, ut idem S. Leo dicit in serm. 2. in Anniversario assumptionis suæ ante medium, in Romano Pontifice omnium Pastorum sollicitudo cum commendatarum sibi ovium custodia perseverat, & ejus etiam dignitas in indigno herede non deficit. Non est autem inutilis propositio Bellarmini de S. Leonis autoritate, etiam si partem tantam attulerit, nec quæ ex illa consequuntur, expresserit; quia scilicet cùm ex verbis, quæ recitaverat, sequeretur, potestatem S. Petro collatam, tanquam supremo Pastori, & ut fratres confirmaret, in promptu erat unicuique concludere, eadem potestate muniti, qui eadem officio à Domino præponitur.

91. Sancti Agathonis etiam testimonium jam reddidimus, sed multiplici telo Launoius illud impetit. Primò distinguens Apostolicam Christi Ecclesiam, (id est, Romanam, de qua, ut fatetur Launoius, loquitur Agatho) à Romano Pontifice. Sed, ut jam alibi insinuavimus, inutilis est distinctio. Sufficit enim, ut non errandi privilegium Ecclesiæ Romanæ con-

cedatur. Planum est enim, illud à Pontifice in Clerum derivari, idque verba ipsa Evangelij ab Agathone recitata ostendunt: Ego autem rogari pro te, &c. Adde, quod ad propositum nostrum satis est, ut Pontificis iudicium certum sit, antequàm universæ Ecclesiæ consensus accesserit. Secundò distinguit Launoius jus à facto, notatque, quod Agatho quaestione Facti, non Juris tractat, cùm ait: Apostolica Christi Ecclesia, id est, Romana, à tramite Apostolica traditionis nunquam errasse probatur, aut hæreticis novitatibus anquam depravata succubuit. Benè quidem Launoius, si ibi listeret Agatho, (sed causam continuò affert, quæ Ius validius, quàm Factum adstruit. Prosequitur enim: Quia dictum est Petro: Simon, ecce satanas, &c. Ego autem rogavi pro te, &c. Hic Dominus fidem fratres suos admonuit. Quod Apostolicos Pontifices meæ exiguitatis Prædecessores confidenter fecisse, cunctis est agnium. Tertio Launoius circa hæc ultima verba notat; Agathonem indefinè scribere: Apostolicos Pontifices Prædecessores confirmasse fratres suos: sed definè non scribere, Apostolicos Pontifices Prædecessores omnes confirmasse fratres. Sed nõne juxta regulas Dialecticæ propositio indefinita de facto circumstantijs non limitato, æquivaleret universali? At, inquit Launoius, multi Pontifices secus fecerunt. Utrùm aliqui præcepto implendo defuerint, sive defectu spei consequendi fructus, sive etiam per negligentiam, quæstio est de facto nequaquam juri præjudicans. Sufficit, ut Pontifices præceptum sibi à Christo impositum de confirmandis fratribus scientes, regulariter, & ordinariè illud cum autoritate, sæpe cum utilitate præstiterint, Sancti Gregorij testimonium jam retulimus.

Nicolaus I. in epistola ad Michaelem Imperatorem privilegia sanctæ Sedi in persona B. Petri à Christo collata immota semper futura esse constanter affirmat, inter quæ illud sine dubio præcipuum est, ut vacillantes in fide confirmet, quemadmodum fecerat S. Leo erga Concilium Ephesinum secundum. Quomodo, inquit, non egeat qualibet Synodus Romana Sedis? Quomodo in Ephesino Latrocinio cunctis Præsulibus, & ipsis quoque Patriarchis prolabentibus, nisi Magnus Leo, imitator scilicet illius Leonis, de quo scriptum est; Viciu Leo de tribu Iuda; Divinitus excitatus, os aperiens totum orbem, & ipsos quoque Augustos concuteret, & ad pietatem commoveret; Religio Catholica penitus nõ corrumpisset? Et inferius; Cùm Ecclesiæ Romanæ privilegia Christi ore in B. Petro firmata in Ecclesia ipsa disposita, antiquitus servata, & à sanctis Universalibus Synodis celebrata, atque à cuncta Ecclesia jugiter venerata, nullatenus possint minui, nullatenus infringi, nullatenus commutari, quoniam fundamentum, quod Deus posuit, humanus non valeat amovere conatus: & quod Deus statuit, firmum validumque consistit, &c.

Parciùs de privilegij Ecclesiæ Romanæ Nicolaus, quàm ad eum scribens S. Ignatius Patriarcha Constantinopolitanus, cujus epistola lecta est in añ. 3. eilave Synodi, & in qua tum Petri dignitatem, & potestatem, tum ad success-

successores transmissionem luculentissime proficitur his præcipue verbis: Dixit Petro Magno, & summo Apostolorum: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalebit adversus eam. Et iterum: Tibi dabo claves Regni caelorum: & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis: & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in caelis. Tales enim beatas voces non secundum quandam utique sortem Apostolorum Principi solam circumscriptis, & definitis, sed per eum ad omnes, qui post illum secundum ipsum efficiendi erant Summi Pastores, & Divinissimi sacrique Pontifices Senioris Romæ, transmisit. Et ideo ab olim, & præso tempore in exortis hæresibus, & prævaricationibus Eradicatores & Interemptores malorum Zizaniorum, & labefactorum, & penitus insanabiliter egrotantium membrorum multi multoties facti sunt eorum, qui sanctitatem, & summam Paternitatem tuam illi præcesserunt, scilicet Principis Apostolorum, & illius zelum in fide, quæ secundum Christum est, imitantes. Quibus verbis non solum B. Petri, sed & successorum ejus autoritas explicatur. Si quis eorum ponderi aliquid detractum velit, quod eo tempore scripta sint, cum S. Ignatius Romani Pontificis ope indigeret, animadvertat, sanctum esse, qui scribit, adeoque in rebus tanti momenti ab adulatione remotum: non illum duntaxat Patriarcham Constantinopolitanum ad beati Petri Sedem confugisse: epistolam ejus in Concilio Generali lectam ab aliquo improbandam fore, si quid Episcopo Romano concessisset in præjudicium Concilij Generalis.

94. Quod argumentum multo efficacius evadit, si animadvertatur plures epistolas, ejusdem autoritatis facientes mentionem, perlectas, & similia elogia in favorem Romani Pontificis ab Episcopis, à Legatis, vel à Pontificibus ipsis prolata, contradicente nemine, fuisse. Quod jam de Legatis Cælestini in Concilio Ephesino notavimus, de epistola Agathonis in sexta Synodo recitata, aliisque nonnullis. Id, si semel, aut bis tantum contigisset, inadvertentiæ tribui posset; sed quomodo fieri potuisset, ut tantus Præsulum numerus toties rem adeo insignem inattentâ mente audisset?

95. Quæ circa testimonia sanctorum Leonis I. & Agathonis adversus Launoij objectiones notata sunt, valent etiam adversus ea, quæ Nicolai I. modo adductis, & Leonis IX. cap. 3. relatis, & ex parte etiam Innocentij III. mox exscribendis verbis opponit.

96. Sed repetendum est testimonium S. Leonis IX. ut ex ejus altero ejusdem Sancti collatione clarior fiat adversus Launoium ejus sententia. Igitur S. Leo IX. qui ab alijs VIII. tantum numeratur, antea Episcopus Tullensis, indefectibilem Romani Pontificis fidem Christi oratione impetratam non potuit luculentius explicare, quam his epist. 5. quæ est ad Petrum Antiochenum, verbis: Nimirum solus est ille (Petrus) pro quo, ne deficeret ejus fides, Dominus, & Salvator asseruit se rogasse dicens: Simon Simon ecce sathanas expetivit vos,

ut cribraret sicut triticum, ego autem rogeri pro te, ut non deficiat fides tua; Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos, quæ venerabilis & efficax oratio obtinuit, quod hæc fides Petri non defecit, nec defecitura creditur in throno illius, usque in seculum seculi: sed confirmabit corda fratrum varjæ concutienda fidei periculis, sicut sicut usque nunc confirmare non cessavit.

Vox illa, creditur, est, quando est de fide Divinâ sermo, assensum omnino firmum significet, cum tamen de opinione humana dicitur, dubitationem plerumque, aut suspensionem de contrario innuit, quod nimirum solus Deus erroris & fraudis expertus sit. Itaque, ne quis se in secundo sensu vocem illam interpretetur, afferendus est alius locus ex epistola prima ejusdem sancti Pontificis, ubi omnium securitate, ac firmitate loquitur, ac mirum in modum explicat verba Christi toties laudata. Taliter, inquit cap. 6. epist. 1. sancta Ecclesia super Petram, id est Christum, & super Petram, vel Cepham filium Joannis, qui prius Simon dicebatur, ædificata; quia inferi portæ, disputantibus scilicet hæreticorum, quæ vanis ad interitum introducunt, nullatenus foret superanda, si pollicetur ipsa veritas, per quam sum vera, quæcumque sunt vera; porta inferi non prævalebit adversus eam, cujus promissionis effectum se precibus impetrasse à Patre, idem filius protestatur dicendo ad Petrum: Simon ecce sathanas, &c. Erit ergo quisquam tantæ dementiæ, qui orationem illam, cujus velle est posse, audeat in aliquo vacuum putare? Audi jam, quantâ cum constantiâ privilegium B. Petri ad Successores transisse continentiâ omnium temporum experientiâ confirmet. Nomen à Sede Principis Apostolorum, Romanâ videlicet Ecclesiâ, tam per eundem Petrum, quam per Successores suos reprobatâ, & convictâ, atque expugnata sunt omnium hæreticorum commenta, & fratrum corda in fide Petri, quæ hæc non defecit, nec deficiet usque in finem, sunt confirmata.

Launoius hanc autoritatem elidere duplici præcipue ratione molitur. Primâ interpretando eam de Ecclesia universali. Sed quàm sit consona textui glossa, judicet, quicumque Latinam linguam intelligit. Convenit quidem Ecclesiæ universæ firmitas, de qua Leo in principio loquitur, sed specialiter Ecclesiæ Romanæ aptatur, quia scilicet ab ea in alias derivatur. Secundâ Launoij responsio est, verum non esse, quod ait Leo, à Petri Sede commenta hæreticorum omnium expugnata esse; quod inductione nititur demonstrare, quasi posset Launoius scire, an non intervenit autoritas S. Petri, aut successorum ejus, sive in principio, sive in progressu propagationis hæretum. Et intervenisse de facto contra nonnullas earum, quas enumerat, si opus esset, ex certis documentis demonstraretur, v. g. contra Pauli Samosatani, contra Eunomij, & aliorum errores, ex S. Athanasij epist. ad Orthodoxos, Theodoretæ Eccles. hist. lib. 5. cap. 8. 9. 10. & 11. libello Synodico extante in tomo 2. Juris Canonici veteris Christophori Justelli, Photio de Synodis, & epist. ad Michaelem Bulgariæ Principem cap. 2. Epist. Damiani

masi ad Paulinum Antiochenum in collect. Rom. Hollstenij par. 1. & P. Labbe tom. 2.

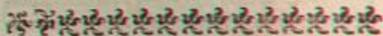
39. Leonis testimonium confirmat his verbis Gregorius VII. in lib. 8. epist. 1. quæ est ad Simandensem Archiepiscopum: Quæ (Ecclesia Romana) per B. Petrum, quasi quendam privilegio ab ipsis fidei primordiis à sanctis Patribus omnium Mater Ecclesiarum adstruitur, & ita usque in finem semper habebitur, in qua nullus unquam hæreticus præfuisse dignoscitur, nec unquam præficiendum, præsertim Domino promittente, confidimus. At enim Dominus Iesus: Ego rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua. Hunc locum profert Launojus, ut verba illa, Ego rogavi pro te, ostendat, non de solo Romano Pontifice, sed de Ecclesia Romana esse accipiendam. Sed patet, sanctum illum Pontificem hoc privilegium Ecclesie Romanæ eâ tantum de causâ tribuere, quod illi Petri successor præsit. Hoc significat particula illa, enim Ideo enim Ecclesia Romana est mater omnium aliarum, quia ei nonquam præfuit, neque præficietur hæreticus. Ideo non est præfectus, neque præficietur hæreticus, quia Dominus rogavit pro Petro, ut non deficeret fides ejus, scilicet neque in ipso, neque in ejus successoribus.

100. Superfluum esset, posteriorum Pontificum hæc de re testimonia proferre, cum nemo dubitet, eos suum in fidei questionibus iudicium irreformabile affirmasse. Unicum igitur duntaxat adducam, scilicet Innocentij III. qui verba Innocentij I. quæ principio retulimus, interpretabitur, si tamen cuiquam possunt videri obscura. Igitur Innocentius III. in epist. ad Episcopum Arelatensem docet, majores causas, & præsertim, quæ ad fidem pertinent, ideo ad Romanum Pontificem esse referendas, quod indefectibilis sit ejus, ut Petri, fides. Majores, inquit, Ecclesie causas, præsertim articulos fidei ad Petri Sedem referendas intelligit, qui novit, pro eo Dominum exorasse, ne deficiat fides ejus.

101. Notat Launojus, Innocentium non dicere id, quod ad Sedem Apostolicam judicandum refertur, ibi certè, & sine ullo erroris periculo judicatum iri. Quid igitur sibi volunt illa verba, quæ rationem continent, cur causæ fidei ad Petri Sedem referendæ sint; Dominum exorasse, ne deficiat fides ejus? Nam si certè & sine ullo erroris periculo judicatum non eunt, Dominus quidem oravit, sed non exoravit. Exorasse autem Innocentius, & plures alij affirmant. Apertius mentem suam explicat Innocentius serm. 2. in consecrat. Pont. Max. Nisi enim ego solidatus essem in fide, quomodo possem alios in fide firmare? Quod ad officium meum vocatur specialiter pertinere; Domino protestante: Ego inquit, pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conversus, confirma fratres tuos. Rogavit & impetravit: quoniam exauditus est in omnibus pro sua reverentia. Et ideo fides Apostolica Sedis in nulla unquam turbatione defecit, sed integra semper, & illibata permansit, ut Petri privilegium persisteret inconcussum. Jam etiam supra vidimus, Innocentium I. ægrè tolisse, quod sancta Sedes super ipsam questionibus secundò

consuleretur, quasi non esset indubitata prima ejus sententia.

Agnoscent omnes, etiam Gallicani, hujus relationis necessitatem, cujus tot leguntur exempla Episcoporum sanctitate insignium, præsertim lux nationis jam à primis sæculis, ut S. Victoricij Rotomagensis, S. Exuperij Tolosani, S. Cæsarij Arlatensis; & aliorum circa disciplinam; aliorum circa fidem, & mores, ut jam olim S. Leo Magnus ad Episcopos provincie Viennensis scripserit: Nobiscum itaque fraternitas vestra recognoscit, Apostolicam Sedem pro sui reverentia à vestra etiam Provincie Sacerdotibus innumeris rationibus esse consultam, & per diversarum, quemadmodum vetus consuetudo poscebat, appellationem causarum, aut retractatam, aut confirmatam fuisse iudicia. Sed unde oritur illa necessitas consulendæ sanctæ Sedis in causis majoribus, præsertim articulos fidei contingentibus, nisi ex eo, quod pro Petro Dominus exoraverit, ne deficeret fides ejus, ut inquit Innocentius III. ac plures alij jam citati? Quisnam autem ex tot antiquis Episcopis Gallicanis, hujusmodi causas ad Apostolicam Sedem referentibus, existimavit reformandum, aut reformabile esse illius iudicium?

DISQUISITIO VI.

Expenduntur, quæ Ludovicus Ellicius du Pin in sua circa antiquam Ecclesie Disciplinam Dissertatione quinta adfert adversus Romani Pontificis in rebus Fidei infallibilitatem.

Ellicius in sua præsentis Dissertationis I. quintæ Præloquio sequentia fuit præfatus. Primò. Cum ea communis sit omnium hominum conditio, ut multis ac varijs erroribus sint obnoxij, nullum præstantius mori ali cuiquam minus à Deo concedi potest, quam ut aliquibus in rebus falli non possit, præsertim verd in ijs, quorum cognitio, licet necessaria, rationis tamen viribus haberi non potest. Hinc nullum majus Romanis Pontificibus privilegium tribui potuit, quam certum & infallibile in rebus fidei definiendis iudicium. Sed quo majus & excellentius est istud donum, eo diligentius cavendum est, ne illud temerè ac sine fundamento ipsis ascribamus: nam præterquam quod indignum est, alicui auctoritatem eam, quæ ipsi non competit, tribuere, nihil magis periculosum, quam eum, qui possit errare, infallibilem credere: si enim contingat, eum de factis errare, necessario in errorem ducuntur, qui eum deficere minime posse arbitrantur, cum ei auctoritati, quæ putatur infallibilis, adherendum omnino sit. Igitur Romani Pontificis infallibilitatem credere nemo debet, nisi tam perspicue demonstretur, ut nullus dubitationi supersit locus. Nam nisi omnino certum sit, eum esse infallibilem, qui potest ejus iudicium pro certo & infallibili haberi? Quippe si probabile tantum est, Pontificem esse infallibilem, potest id etiam esse falsum; quod si falsum id esse potest, potest in particulari iudicium quodlibet Papa esse falsum.

Ffff

Quo.